

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Jana Valentovičová

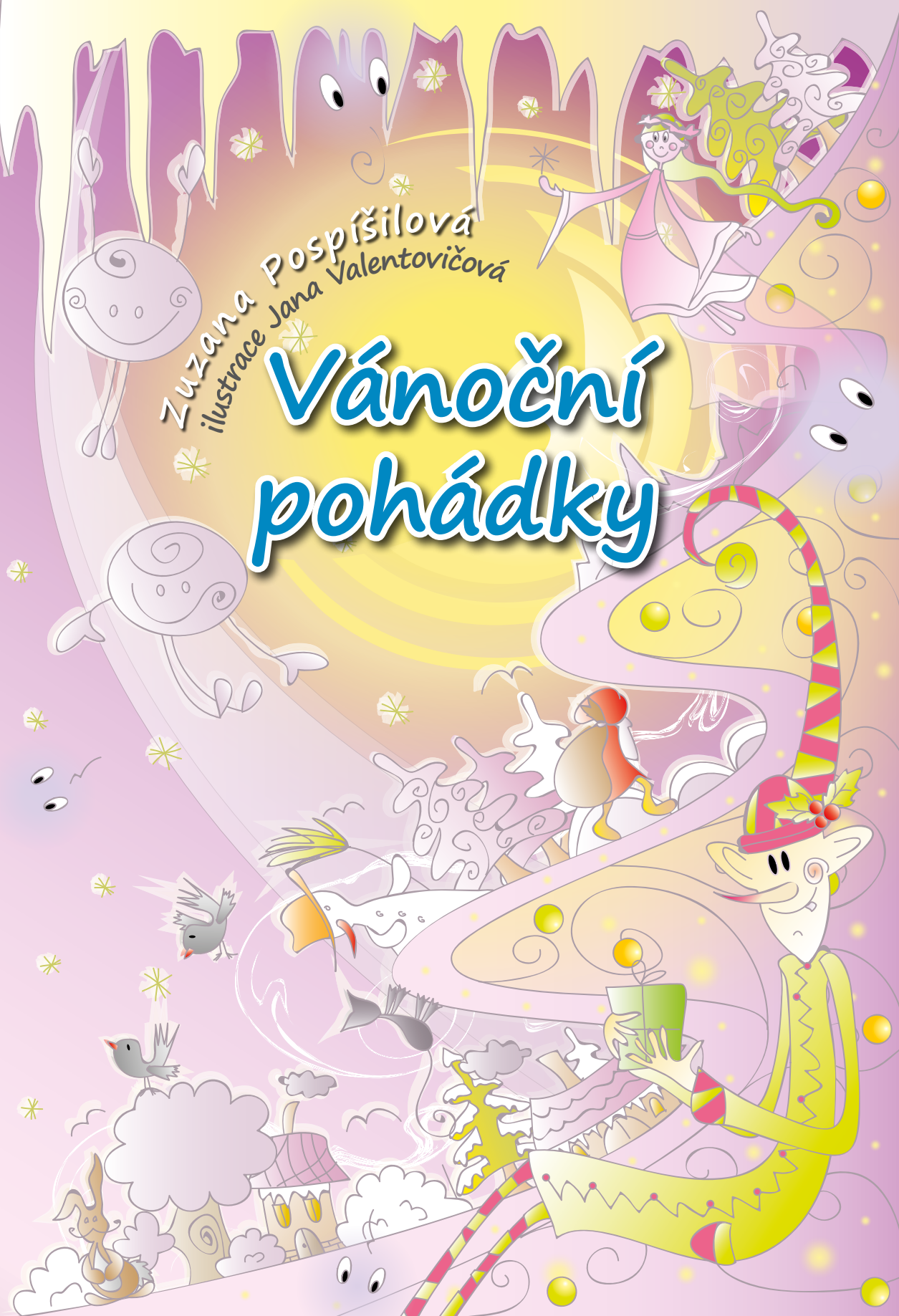
Vánoční pohádky

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Jana Valentovičová

Vánoční pohádky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

Vánoční pohádky

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4939. publikaci

Ilustrace Jana Valentovičová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 116
Vydání 1., 2012

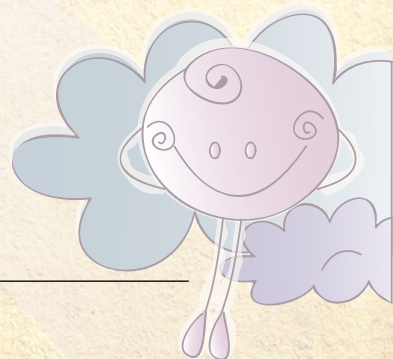
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Jana Valentovičová

ISBN 978-80-247-4460-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8238-6 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8239-3 (ve formátu EPUB)

Vánoční pohádka o sněhových vločkách

Zima už opravdu začala. Za dveřmi nedočkavě postávaly Vánoce, a proto se vločky uprostřed velkého sněhového mraku rozpočítávaly, která vyletí ven první, která druhá a která poslední.

„Když se zima blíží,
vločky k zemi míří.
První půjde za vrata
ta a ta a ta a ta!“

Mezitím si společně hrály na honěnou a nahlas se u toho chichotaly.

Jediná Krystalka stála smutně opodál. Bála se, že bude muset ven mezi prvními. To se jí opravdu nechtělo, i když měla to štěstí, že přišla na řadu zrovna o vánočních svátcích. Tehdy je na světě opravdu hezky, lidé jsou na sebe hodní a děti mají více času hrát si ve sněhu.

„Co tu smutníš a nehraješ si s námi?“ zeptala se překvapeně Ledulka.

„Když já nechci dolů na zem. Nechci jen žuchnout na jednu hromadu a ležet bez hnutí celou zimu, než roztajou a budu se moci vypařit zpátky do nebes!“ stěžovala si Krystalka.

„Ale s tím nic nenaděláš! Já už se náhodou dolů moc těším.“

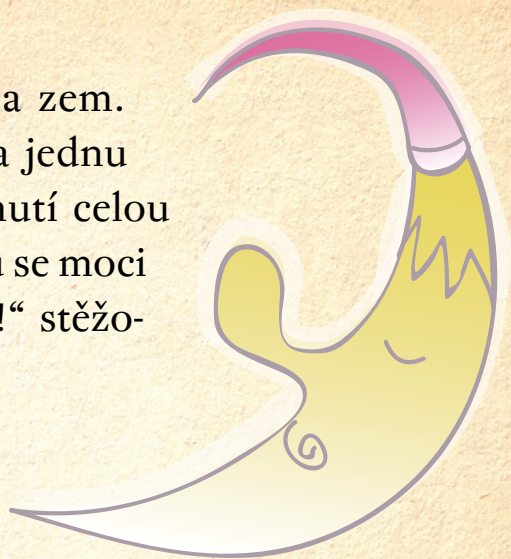
„Ale já ne!“ trvala na svém Krystalka.

Ledulka jen pokrčila rameny a odcupitala za ostatními vločkami.

A vtom to přišlo! Krystalka dostala nápad. Odběhla do komory a během chvilky si ušila krásnou krajkovou sukničku a vyrobila krajkové paraplíčko. Když se s úsměvem vrátila mezi ostatní, začaly se jí některé vločky posmívat, ale jiné jen tiše záviděly.

„Co to máš? To je nová móda?“ popichovala ji Bělina a smála se, až se za břicho popadala.

„Jen se nesměj! Vy ostatní na zem žuchnete jako kuličky, ale já si lehounce poletím! Vítr mě bude nadnášet,“ vysvětlovala Krystalka.

Najednou se ozvalo ledové zatukání na dvířka sněhového mraku. Vločky rázem ztichly. „Vánoce jsou tu!“ špitla některá z nich do ticha.

Vločky se začaly řadit do zástupu podle toho, jak se prve rozpočítaly. Bělina ale vykřikla: „Nechte letět první tu parádnici, ať se zasmějeme!“

Krystalka neprotestovala. Jakmile se otevřela dvířka, načechrala si sukýnku, roztáhla paraplíčko, lehce se odrazila a letěla. Chvíli se vznášela nalevo, chvíli napravo, ale hlavní bylo, že se vznášela úplně lehoučce.

Ostatní vločky na to zíraly, divže z otevřených dveří předčasně nevypadly.

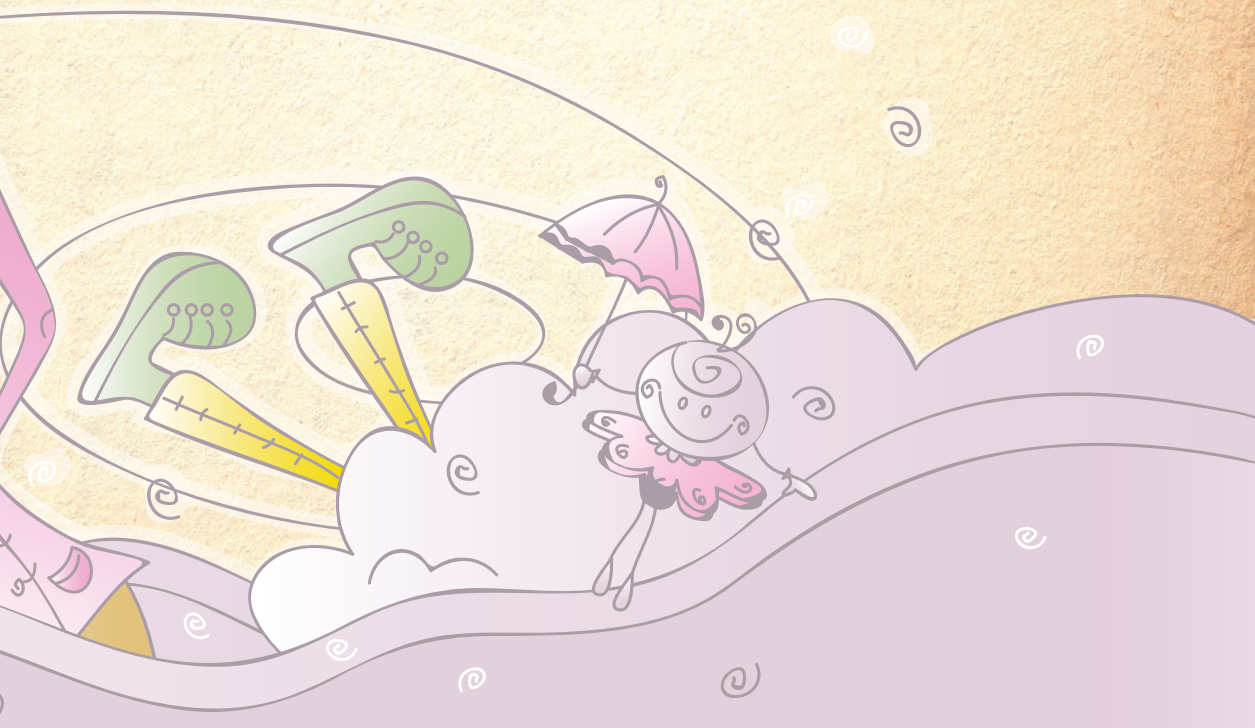

„To je toho!“ zabručela Bělina. „To dokážu i bez fintění!“ a vyskočila ven. Jenže padala jako vždycky. Rychle a přímo! Dole se rozplácla na chodníku, zatímco Krystalka si stále ještě plula vzduchem a náramně si svůj let užívala. Když se blížila k zemi, natáhla jednu nožku a dopadla lehounce na špičku.

„Viděly jste to?“ ptaly se udivené vložky. Teprve teď začal pořádný závod. Všechny si chtěly honem ušít sukýnku a paraplíčko, jaké měla Krystalka.

A právě tehdy o Vánocích stáli snad všichni lidé u oken a s úsměvem si říkali: „To jsou nádherné sněhové vložky. To se nám ty Vánoce letos ale vydařily!“

A od té doby, díky Krystalce, padají z nebe vždy jen lehounké vložky s krásnými krajkovými sukničkami a paraplíčky.

„Saprlot,“ lamentoval třeboňský vodník Pentlička, „já to tak nenechám!“

„Copak se ti zase v hlavě líhne?“ zajímala se vodníková žena a přitom obírala řasy do těsta na vánoční cukrovíčko.

„Při posledním sčítání kaprů mi nejmíň tucet kousků chybělo. A předevírem další výlov. Kapr patří do rybníka, a ne do sudu!“

„Ale Pentličko můj zlatej, to je taková lidská tradice. Na vánočním stole chtějí lidé ochutnat kapra. Buď rád, že je to jen jednou za rok!“ snažila se jej utěšit paní Pentličková.

„Já mám být rád? Copak si já přilepšuju na chuti a lovím ty jejich malé caparty?“

„To nemůžeš srovnávat,“ zastávala se lidí paní Pentličková.

„Ale můžu! Ryby jsou jako moje děti. Budu je bránit a basta!“

„Jak myslíš, Pentličko,“ povzdechla si vodníková žena. Věděla, že se svým mužem teď mnoho kloudných řečí nenadělá. Musí počkat, až mu trochu vychladne hlava.

